

El bisbe Jaume en un túnel

Fa vint-i-cinc anys, ja nomenat però encara no consagrat bisbe de Girona, mossèn Jaume Camprodon va anar a Castelló d'Empúries per assistir al funeral de Joan Alsina, el capellà empordanès assassinat a Xile per les tropes de Pinochet i mantingut sota sospita per les calúmnies dels seus botxins. Ara, la celebració de les seves noces d'argent amb el bisbat ha coincidit amb una altra missa a la catedral de Castelló, d'homenatge ja sense reserves a un mossèn Alsina plenament rehabilitat.

La tasca episcopal de monsenyor Camprodon té en aquests vint-i-cinc anys a la seu de sant Narcís el dramàtic contrapunt de la trajectòria de Joan Alsina. Així es fa més evident que li ha tocat de presidir una etapa de l'església gironina que té màrtirs enllà de les fronteres mentre que a l'interior retorna inexorablement cap a les catacumbes. La tasca no ha estat, doncs, gaire lluïda, però el bisbe Jaume l'ha portat a terme amb una discreció i una dignitat exemplars.

Nomenat per Pau VI, Camprodon ha estat sempre un bisbe montinià, fins i tot quan l'esperit d'aquell Papa s'ha esbravat de les altes esferes de l'Església. En la figura de Camprodon hi ha moltes

coses que l'apropen a Montini: el tarannà retret i lleugerament enigmàtic, la sàvia actitud de dubte, la càrrega intel·lectual i literària dels textos homilètics i de les intervencions pastorals, la moderació d'unes decisions sempre amatents a no trencar cap canya ni apagar cap espelma, la delicadesa de les relacions amb l'autoritat civil, l'obsessió per treure dels dos Concilis —el Vaticà II i el Tarraconense— les potencialitats que tants altres han preferit oblidar.

Encara caldria destacar dues actituds més en aquesta mateixa línia:

l'horror al triomfalisme i la passió per la reconciliació. L'antitriomfalista Camprodon deu ser dels pocs prelats del país capaç de reconèixer sense embuts la realitat eclesial i incapaç de voler-la disffressar. Diu gràficament que el seu pontificat ha estat com passar per un túnel del qual ara comença a veure la llum de sortida, però amb la seguretat que el paisatge de l'altra banda serà del tot diferent del que ha quedat enrere. «Han passat —escrivia fa poc— els temps ideològics en què s'havia promogut honradament l'afirmació «Catalunya serà cristiana o no serà». Configurats progressivament pels fets que fan història, hem de reconèixer noblement que avui aquell ideal és aigua passada». La reconciliació deriva d'aquesta actitud com una conseqüència obligada. S'hi va referir en arribar a Girona, en els difícils moments finals del franquisme, quan va propugnar l'amnistia com a pas decisiu per al perdó i l'oblit. I hi ha insistit ara, en desmarcar-se coratjosament de les recents beatificacions de màrtirs de la guerra civil; ha al·ludit a les possibles causes de l'anticlericalisme que va provocar aquelles morts i ha dit que «tots, dintre i fora de l'Església, hem de tenir una actitud reconciliadora, de demanar perdó i de perdonar».

Aquests són alguns trets de la personalitat de Jaume Camprodon: els que l'han fet un bisbe singular i que el faran segurament irrepètible.

ACTINI

En aquesta imatge, presa poc després de la seva arribada a Girona, el bisbe Camprodon ja sembla intuir l'estretor del túnel que haurà de traspasar.